

A Fővárosi Ítéltábla dr. Visontai Csongor ügyvéd által képviselt I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű, II.rendű felperes neve (u.o.) II. rendű, kiskorú III.rendű felperes neve (u.o.) III. rendű és kiskorú IV.rendű felperes neve (u.o.) IV. rendű felpereseknek - a Darázs, Szabó és Társai Ügyvédi Iroda tagjaként eljáró dr. Bakondi György ügyvéd által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indított perében - amely perbe a dr. Szabó Tünde ügyvéd által képviselt alperesi beavatkozó neve (fél címe 1) az alperes pernyertessége érdekében beavatkozott - a Pest Megyei Bíróság 2011. november 4. napján kelt 21.P.28.522/2009/30. számú közbenső ítélete ellen az alperes részéről 31. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

rész- és közbenső ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét részben megváltoztatja, és a IV. rendű felperes keresetét elutasítja.

Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét egyebekben azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy az alperes kártérítő felelősségét az abból eredő kárért állapítja meg, amely az I-III. rendű felpereseket az „A” magzat halála, valamint a III. rendű felperes születésével összefüggésben bekövetkezett egészségkárosodása miatt érte.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg - 15 napon belül - együttesen az I-III. rendű felpereseknek 10.000 (Tízezer) forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárási költséget.

Kötelezi a IV. rendű felperest, hogy - 15 napon belül - fizessen meg az alperesnek 30.000 (Harmincezer) forint plusz áfa összegű, míg a beavatkozónak 20.000 (Húszezer) forint plusz áfa összegű együttes első- és másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 240.000 (Kettőszáznegyvenezer) forint kereseti illetéket, valamint 36.000 (Harminchatezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen a rész- és közbenső ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az I-II. rendű felperesek házastársak, a III-IV. rendű felperesek - a IV. rendű felperes az utóbb született egészséges testvér - a gyermekeik. Az I. rendű felperes ikerterhességét 2005 februárjában állapították meg. Az alperes 2005. február 20-án, 28-án, március 30-án, május 12-én és június 23-án végzett az I. rendű felperesnél UH vizsgálatot. Az I. rendű felperes 2005. augusztus 15-én került felvételére az alpereshez, miután kezelőorvosa fenyegető koraszülés kórismével kórházba utalta. Felvételekor jó magzati szívhangokat állapítottak meg, tapintásos vizsgálat alapján egy ujjnyira kinyílt méhszájat, álló burkot. Az I. rendű felperesnél augusztus 16-án vér és vizeletvizsgálatot végeztek, amely jó anyai állapotot mutatott. A 2005. augusztus 17-én elvégzett UH vizsgálattal a magzatok méretét és közelítő súlyát állapították meg, augusztus 20-án került sor NST vizsgálatra, 23-án ismételt vér és vizeletvizsgálatra, majd 26-án ismét UH vizsgálatra, ekkor észlelték az „A” magzat elhalását. Az I. rendű felperest mentőautóval szállították át a Semmelweis Egyetem I. számú Szülészeti Klinikájára, sürgősséggel NST-CTG vizsgálatot, laborvizsgálatot, majd szülész és aneszteziológus szakorvosi konzíliumot követően császármetszést végeztek, amelynek során előbb a halott „A” magzatot emelték ki, majd a III. rendű felperest. A III. rendű felperes jelentős mértékben vérzett ki méhen belül testvére elhalásakor, ugyanis a vér visszaáramlott az „A” magzatba. A császármetszést követően a III. rendű felperest újra kellett éleszteni, 9 napig lélegeztető gépen volt. A III. rendű felperes fejlődésében súlyos fokban visszamaradt, kontaktusba nem vonható, az ingerekre enyhe reakciókat mutat, súlyos fokban sorvadt az alsó és felső végtagi izomzata is, 6 éves kora ellenére a nap 24 órájában teljes ellátásra szorul, kizárólag folyékony élelmiszereket fogyaszt, felügyeletét és gondozását az I-II. rendű felperesek biztosítják.

Az I-IV. rendű felperesek keresetükben vagyoni és nem vagyoni káruk megfizetésére kérték kötelezni az alperest. Hivatkozásuk szerint az I-II. rendű felperesek az alperes felróható magatartásával összefüggésben elvesztették az egyik magzatot, az I-II. és IV. rendű felpereseknek sérült a teljes családban éléshez fűződő joguk, a III. rendű felperes elvesztette ikertestvérét. A III. rendű felperes állapota az alperes mulasztására visszavezethetően olyan súlyos agykárosodással járt, amely miatt egész életében 100%-os rokkantként kell élnie, családja támogatására szorulva.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Állítása szerint az I. rendű felperes ikerterhességének gondozása során minden feladatot megfelelően, a szakmai protokoll szabályai szerint látott el, mulasztás nem állapítható meg.

Az alperes pernyertessége érdekében beavatkozott felelősségbiztosító mindenben csatlakozott az alperes álláspontjához.

Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletével megállapította, hogy az alperes kártérítő felelőssége a felperesek felé teljes körűen fennáll. Megállapítása szerint az alperes a fenyegető koraszülés kórisme ellenére az I. rendű felperes kórházi felvételének napján nem végeztet NST vizsgálatot, amely a magzatok szív működésének elengedhetetlenül fontos diagnosztikai vizsgálata; nem végzett olyan UH

vizsgálatot, amely a magzat alapvető állapota megítélésére szolgált volna; nem vett cervix váladékot tenyésztés céljára és hüvelyváladék tenyésztést sem végzett; profilaktikus antibiotikumot sem adott az I. rendű felperesnek, mindemellett a laborvizsgálatok is hiányosan kerültek elvégzésre. A beszerzett aggálytalan szakvélemény alapján úgy foglalt állást: felróható az alperesnek, hogy annak ellenére nem kutatta fel a közös vérkeringés lehetőségét, hogy az UH vizsgálatok kimutatták a közös méhlepényt. Mulasztásként értékelte, hogy az elvégzett UH vizsgálat nem terjedt ki a lepény szerkezetének, keringésének vizsgálatára, továbbá gyakoribb UH vizsgálat lett volna indokolt a görcsoldószer alkalmazása, és az ikerterhesség miatt. Megállapítása szerint nem volt elégséges az első NST-CTG vizsgálatot a bennfekvés 6. napján elvégezni, ezen non-invazív vizsgálatot az I. rendű felperes állapotához képest minden nap és napjában többször is indokolt lett volna alkalmazni. Az alperes feladata a kórházi felvételt követően a magzati jólét állapotának vizsgálata volt, ugyanis annak hiánya esetében nem a visszatartás, hanem a magzatok világrahozatala a cél. A vizsgálatok hiánya miatt az alperes nem hozta magát döntési helyzetbe, nem ismerte a magzatok pontos állapotát, ezért nem volt képes megítélni, hogy az I. rendű felperest át kell-e szállítani PIC III. szintű intézménybe. Álláspontja szerint az alperes mulasztása hiányában az „A” magzat elhalása előtt észlelhette volna annak nem kielégítő állapotát, illetőleg a méhen belüli elhalás korai időszakban való megállapítása esetében a megszületést segíthette volna elő. Kifejtette: a III. rendű felperes jelenlegi egészségi állapota összefüggésben áll testvérének méhen belüli elhalásával, a közös vérkörös lét miatt bekövetkezett kivérzéses, oxigénhiányos állapottal. Az orvosszakértő véleménye alapján úgy foglalt állást, hogy a III. rendű felperes korábbi világra segítségével a III. rendű felperes enyhébb fokú sérüléseket szenvedett volna el. Az elsőfokú bíróság elutasította az alperes újabb szakértői vélemény beszerzésére irányuló bizonyítási indítványát, ugyanis álláspontja szerint a beszerzett orvosszakértői vélemény, illetve szakkonzulensi vélemény kiegészítette egymást, ellentmondó állításokat nem tartalmaztak.

Az elsőfokú bíróság közbenső ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, annak hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérve. Hangsúlyozta, hogy a beszerzett szakvélemények kapcsán már az elsőfokú eljárásban kifejtette: azok ellentmondásosak, az azokban leírtak más intézmény felelősségét is felvetik. Állítása szerint a kifogásolt PIC III. szintű ellátás az ikerterhesek terhespatológiai ellátásában nem jogszabályi követelmény, a perbeli időszakban az alperesnél PIC II. szintű koraszülött részleg működött, amely a koraszülöttek ellátásának minden feltételével rendelkezett. Érvelése szerint nem fogadható el az az álláspont, hogy a problémát 12 hetes korban kellett volna diagnosztizálnia az UH leleten szereplő polihydramnion miatt, ugyanis 12 hetes korban polihydramnion nincs, az I. rendű felperesnél 2005. március 30-án végzett UH vizsgálat leletén annyi szerepelt, hogy az átalagosnál kissé több magzatvíz, amelynek oka maga az élettani ikerterhesség is lehet. A 12 hetes terhességi kort követően több alkalommal dokumentálásra került, hogy a magzatvíz mennyisége átlagos, ami az ezzel kapcsolatos kiemelt veszélyeztetettség állapota ellen szól. Nem fogadható el az sem, hogy egy krónikus

iker-iker transzfúziós szindrómáról lett volna szó, ugyanis a magzatok között diszkordancia nem állt fenn, a magzatburokban található magzatvíz mennyisége között nem volt kimutatható különbség. Vitatta a szakértő azon álláspontját is, hogy az „A” magzat elhalása után a III. rendű felperes érdekében a terhesség mielőbbi befejezése lett volna tanácsos, ugyanis még diszkordans magzati elhalás esetén sem írják elő a szakmai szabályok a terhesség azonnali befejezését, ha arra külön okok nem állnak fenn. Az „A” magzat elhalásakor az eredmények nem utaltak sem diszkordanciára, sem polihydramionra, sem koraszülésre, sem foetomaternalis transzfúzióra. Állítása szerint az elhalt ikermagzat eltávolítása egyetértéssel a kórházban nem élet-halál kérdése, hanem éppen ellenkezőleg, a várakozásra a negatív leletekkel rendelkező túlélő magzat esélyének javításához van szükség. A III. rendű felperes koraszülöttségének esélyei az „A” magzat elhalása után jelentősen megnöttek, ekkor vált indokolttá a klinikai, PIC III. szintű ellátás. A III. rendű felperes jó állapotú volt, akut veszélyhelyzet nem állt fenn, a krónikus veszélyek megelőzése szempontjából a progresszív irányban történő áthelyezés látszott előnyösebbnek, a terhesség befejezését megalapozó paraméterek az I. rendű felperes áthelyezését megelőzően nem voltak észlelhetők. Az akut veszélyhelyzet csak a klinikán vált diagnosztizálhatóvá, az ellátás is ehhez igazodott, amelynek következtében a terhesség befejezésére került sor császármetszéssel. Mindebből az következik, hogy a III. rendű felperes állapotának romlása az alperesi intézményben még nem alakult ki. Nem fogadható el ezért a szakértő azon álláspontja, hogy a túlélő III. rendű felperes károsodásáért és jelenlegi állapotáért az alperes a felelős, ugyanis azért medicinálisan befolyásolhatatlan biológiai okok is okolhatók. Hangsúlyozta: az I. rendű felperes ellátására nem fenyegető koraszülés, hanem megfigyelés céljából került sor. Állítása szerint nem bizonyított, hogy a hiányolt vizsgálatok elvégzése nélküli alperesi kezelésnek okozati összefüggése lenne a bekövetkezett III. rendű felperesi kórállapottal. Nem derült fény arra, hogy a magzatok esélyei mennyivel lettek volna jobbak és milyen mértékű ennek a valószínűsége, és teljes bizonyossággal az sem állapítható meg, hogy a magzatok azonos vérkörön voltak, ezért nem fogadható el az a kijelentés, hogy az „A” magzat elhalása eredményezte a III. rendű felperes kivérzését és a vér visszaáramlását, amelynek felismerése javíthatta volna a III. rendű felperes esélyeit. Kiemelte: amennyiben a bíróság az alperes kártérítő felelősségét mégis megállapíthatónak látná, úgy a túlélés esélyének, illetve az egészségi állapotromlás valószínűsége meghatározásának hiánya nemcsak a jogalap, hanem - a perértékére, illetve az elsődlegesen megítélt kártérítés közpénz jellegére is tekintettel - az összecszerűség kapcsán is értékelendő tényező, így az egyes jogcímeken előterjesztett tételek összecszerűségét is lényegesen befolyásolja.

A beavatkozó fellebbezési ellenkérelme ugyancsak az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének hatályon kívül helyezésére irányult. Vitatta a beszerzett igazságügyi szakértői vélemény megállapításainak okszerűségét és helyességét, ugyanis a véleményt adó orvosszakértők önmagukkal és egymással is ellentmondó álláspontra jutottak olyan szakkérdésekben, amelyek tisztázása nélkülözhetetlen az alperes felelősségének megállapításához. Az ellentmondások feloldása érdekében

indítványozta az eljáró szakértők meghallgatását és a szakvélemény kiegészítését, ennek ellenére az elsőfokú bíróság nem adta az indítvány elutasításának indokát.

Az I-IV. rendű felperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének helybenhagyására irányult. Álláspontjuk szerint a szakértők részletesen kifejtették, hogy az alperes nem az egészségügyi szakma szabályainak megfelelően járt el. Részletesen megjelölték, hogy az alperesi intézményben milyen vizsgálatokat nem vagy csak hiányosan végeztek el, leírták azt is, hogy amennyiben ezeket elvégzik, akkor a magzatok esélyei miért lettek volna jobbak a túlélésre. A szakértői vélemény kiegészítésének szükségessége kapcsán előadták, hogy az alperes már a tárgyaláson sem tudott olyan tényt előadni, amely új szakértő kirendelését tette volna szükségessé. Hangsúlyozták: a szakértői vélemények nem azt állapítják meg, hogy a jogellenes alperesi kezelés okozta a III. rendű felperes magzat kórállapotát, hanem azt, hogy mindkét magzat esélyei jobbak lettek volna, amennyiben az I. rendű felperest azonnal PIC III. osztályon helyezték volna el, illetve amennyiben a hiányolt vizsgálatokat időben elvégzik. Hivatkoztak arra is, hogy az egészségügyi szolgáltatónak kell bizonyítania, hogy a legnagyobb gondosság esetén sem lett volna esélye a betegnek a túlélésre, illetőleg egészségkárosodásának az elkerülésére. Kiemelték: nincs jelentősége annak, hogy az alperes megfelelő gondos eljárásának hiánya pontosan milyen mértékben csökkentette a III. rendű felperes testvérének életben maradási esélyét és milyen mértékben járult hozzá a III. rendű felperes sérült állapotának létrejöttéhez, ugyanis az okozati összefüggés jogi fogalmának bizonyítottságához elegendő a valószínűsíthető okok bírói mérlegelése. Álláspontjuk szerint az alperes szakmai szabályszegését, felróható magatartását az egybehangzó, logikus, ellentmondástól mentes szakvélemények alátámasztják, megfelelően gondos egészségügyi ellátás esetére valószínűsítik a magzatok esélyét a túlélésre, illetve a kisebb sérülésre. A magzatok esélyének elvétele önmagában is megalapozza az alperes kártérítő felelősségét. Hangsúlyozták: az alperes iratellenesen hivatkozott arra, miszerint az I. rendű felperes ellátására nem fenyegető koraszülés, hanem megfigyelés céljából került sor, ugyanis az alperes zárójelentésének epikrízise rögzíti, hogy az I. rendű felperes 32 hetes gemini terhességgel, fenyegető koraszülés miatt került felvételre.

Az alperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a kereset jogalapjának eldöntéséhez szükséges mértékben feltárta, a Fővárosi Ítéltábla arra alapított jogi következtetéseivel - a IV. rendű felperes keresetének jogalapja megállapítása kivételével - egyetértett. Kifejezetten az alperes fellebbezésében foglaltakra tekintettel emeli ki a Fővárosi Ítéltábla a következőket:

A jogvita érdekét arra figyelemmel kellett elbírálni, hogy az I. rendű felperes és az alperesi intézmény között - társadalombiztosítási elemekkel is átszőtt -, döntően a megbízási szerződés jellemzőit magában foglaló polgári jogi jogviszony jött létre, amelynek megszegése - hibás teljesítése - esetén a kártérítési jogkövetkezmény feltételeit a Ptk. 318. § (1) bekezdése alapján érvényesülő Ptk. 339. § (1)

bekezdése tartalmazza. A polgári jogi kártérítési felelősség általános feltételei közül - a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint - a károsultnak kell bizonyítania, hogy a károkozó jogellenes magatartásával okozati összefüggésben kára keletkezett, ugyanakkor a károkozó kimentheti magát annak bizonyításával, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Az adott helyzetben - egészségügyi intézménytől - általában elvárható magatartás tartalmát az Eütv. káresemény idején hatályos 77. § (3) bekezdése szerinti gondossági mérce - vagyis az ellátásban résztvevőktől elvárható gondosság - tölti ki. A hivatkozott jogszabályi rendelkezésekből következően a felpereseket terhelte annak bizonyítása, hogy az „A” magzat elvesztése, és a III. rendű felperes károsodása az alperes jogellenes magatartásával okozati összefüggésben következett be. Az alperes a kártérítő felelősség alól azzal mentheti ki magát, ha bizonyítja, hogy az Eütv 77. § (3) bekezdése szerint az ellátásában résztvevőktől elvárható gondossággal, valamint a szakmai és etikai szabályok, illetve irányelvek betartásával járt el.

A kártérítés általános szabályát meghatározó jogszabályi rendelkezés a károkozó magatartás jogellenességét vélelmezi, azaz minden károkozó magatartás jogellenes, hacsak más jogszabály az adott károkozást jogszerűnek nem minősíti. Ez azzal a következménnyel jár, hogy a jogellenességet a károsultnak az eljárás során nem kell bizonyítania. A károkozó menthetné ki magát a felelősség alól azzal, hogy az adott károkozás nem minősül jogellenesnek.

A kellően megalapozott szakértői véleménnyel bizonyítást nyert, hogy az I. rendű felperes az alperes ellátása során vesztette el az „A” magzatot, illetőleg fia, a III. rendű felperes az alperes ellátása során károsodott, ezzel a felperesek az őket terhelő bizonyítási kötelezettségüknek eleget tettek. A továbbiakban - a felróhatóság alóli kimentés vonatkozásában - az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy eljárása a koraszüléssel fenyegető ikerterhesség gondozása során irányadó szakmai szabályoknak és az elvárható gondosságnak megfelelt, az „A” magzat méhen belüli elhalása, és a III. rendű felperes kivérzéses, oxigénhiányos károsodása ennek ellenére következett be. Ilyen bizonyíték azonban nem állt rendelkezésre, ezért nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az alperes kártérítő felelősségét megállapította.

A Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy az alperes kártérítő felelőssége nem azért állapítható meg, mert nem helyezte rögtön PIC III. szintű egészségügyi intézménybe az I. rendű felperest, az alperes PIC II. szintű intézményként jogosult volt az I. rendű felperes ikerterhességének gondozására, azonban az általa nyújtott ellátás nem felelt meg az Eütv. 77. § (3) bekezdése szerinti elvárható gondosságnak.

Az I-IV. rendű felperesek által hivatkozott perbeli dokumentációból egyértelműen megállapítható, hogy az I. rendű felperes az alperes állításával ellentétben nem megfigyelés céljából, hanem 32 hetes gemini terhességgel, fenyegető koraszülés miatt került az alpereshez felvételre, ezért az I. rendű felperes ikerterhessége gondozásának is ehhez kellett igazodnia az alperes által nyújtott egészségügyi ellátás során. Az elsőfokú eljárásban beszerzett szakvélemény egyértelmű és

aggálytalan megállapításokat tartalmazott az alperes terhesgondozással, a magzatok észlelésével kapcsolatos mulasztásaira. Az alperes a szükséges vizsgálatokat nem, nem a kellő időben, vagy nem a kellő mélységben végezte el, mindezek alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést az alperes kártérítő felelősségére. A Fővárosi Ítéltábla hangsúlyozza, hogy a szakkonzulens meg nem cáfolt véleménye szerint az alperesnek legkésőbb az „A” magzat elhalását észlelve folyamatosan kellett volna NST-CTG vizsgálatot végeznie az I. rendű felperest szállító mentő érkezéséig, illetőleg sürgős laborvizsgálatokat a toxaemia irányában. Mindezek hiányában az alperes úgy helyezte át az I. rendű felperest a PIC III. szintű klinikára, hogy nem rendelkezett megfelelő információval a III. rendű felperes állapotáról, a szükséges vizsgálatok elvégzésének hiányában magát zárta el attól, hogy döntési helyzetbe kerüljön, hogy bizonyítsa megfelelően gondos eljárását.

A Fővárosi Ítéltábla utal arra is, hogy a bírói gyakorlat meghaladta azt a korábbi megközelítést, amely szerint a bíróság a felek által felkért szakértő véleményét csak mint a fél előadását értékelte. A felek által felkért szakértő véleménye ugyanis szakvélemény, szakmai álláspontot tartalmaz. Nem hagyható ezért figyelmen kívül, hogy a felperesek által a per megindítását megelőzően beszerzett, ... igazságügyi szakértő által készített vélemény egybehangzó megállapításokat tett az alperes mulasztásait illetően a perben beszerzett igazságügyi szakértői véleménnyel, megerősítette annak állításait.

A Fővárosi Ítéltábla kiemeli azt is, hogy az elsőfokú bíróság a szakértői vélemény megállapításait - akárcsak a bizonyítási eljárás során felmerült egyéb bizonyítékokat, így a felperesek által felkért szakértő véleményét is - a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el [Pp. 206. § (1) bekezdés]. Az elsőfokú bíróság által ítélezése alapjául elfogadott szakértői vélemény az orvosi szakkérdésekre aggálytalan válaszokat adott, ezért a további szakértői bizonyítást a Fővárosi Ítéltábla is szükségtelennek tartotta.

Tévesen állapította meg ugyanakkor az elsőfokú bíróság a IV. rendű felperes keresetének jogalapját. A Fővárosi Ítéltábla rámutat: rendeltetése szerint a kártérítés valamely állapot károsultra nézve hátrányos megváltozását értékeli, az ahhoz kapcsolódó vagyoni és nem vagyoni károkat orvosolja. Az I-II. rendű felperesek fiatalabb gyermeküket, a IV. rendű felperest már a károsodás bekövetkezését követően vállalták, így a IV. rendű felperes a III. rendű felperes születési sérülése következtében a családban kialakult körülmények közé született, esetében ezért nincs olyan korábbi állapot, melynek hátrányos megváltozását kártérítéssel lehetne orvosolni: a IV. rendű felperesnek nincs kára.

A Pp. 213. § (3) bekezdése értelmében az elsőfokú bíróság közbenső ítéletével a kereset jogalapjának fennállásáról határozott, megállapítva, hogy az alperest „teljes kártérítő felelősség terheli az I-IV. rendű felperesek” vonatkozásában. Az elsőfokú bíróság azonban a közbenső ítéleti rendelkezésében nem jelölte meg azt az okot, amely az alperes kártérítő felelősségét megalapozza. Az I-III. rendű felperesek kára

abban áll, hogy az alperes előzőekben kifejtett mulasztásai következtében az „A” magzat méhen belül elhalt, míg a III. rendű felperes egészségkárosodottan született, ennek megfelelően a Fővárosi Ítéltábla pontosította az alperes kártérítő felelősségét megállapító közbenső ítéleti rendelkezést azzal, hogy a „teljes” kártérítési felelősség kimondása szükségtelen, ugyanis a közbenső ítélet nem korlátozza a kártérítés mértékét.

Az alperes fellebbezésében az „A” magzat túlélése esélyének, illetve a III. rendű felperes egészségi állapotromlása valószínűsége meghatározásának hiányával kapcsolatban előadottak a kereset jogalapjának fennállása kapcsán nem, hanem a kár összecszerűsége tekintetében folytatódó eljárásban juthatnak jelentőséghez.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét - az előzőek szerinti pontosítással - az I-III. rendű felperesek vonatkozásában helyes indokai alapján helybenhagyta, míg a IV. rendű felperes tekintetében megváltoztatta, és a Pp. 239. §-án folytán érvényesülő Pp. 213. § (2) bekezdése alkalmazásával a IV. rendű felperes keresetét részítélettel elutasította.

Az alperes fellebbezése az I-III. rendű felperesekkel szemben nem volt eredményes, a Fővárosi Ítéltábla ezért a Pp. 239. §-a folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében, a Legfelsőbb Bíróság 4/2009. (XII. 14.) számú polgári kollégiumi véleménye II. 1. és 2. pontjaiban kifejtettekre is figyelemmel, kötelezte az alperest az I-III. rendű felperesek jogi képviselésével a jogalap elbírálása tekintetében felmerült, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdéseiben foglaltak szerint - a 4/A. § alapján az áfára is figyelemmel megállapított - ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési eljárási költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének részbeni megváltoztatása következményeként a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a pereszes IV. rendű felperes köteles az elsőfokú, míg az alperesi fellebbezés vele szembeni eredményessége folytán a Pp. 239. §-a figyelembevételével a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint a másodfokú eljárás költségeinek a megfizetésére. A Fővárosi Ítéltábla ezért a IV. rendű felperest kötelezte az alperes és a beavatkozó részére a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdése alapján a végzett munkával arányosan - a 4/A. § (1) bekezdése szerint áfa figyelembevételével - megállapított ügyvédi munkadíjból álló első- és másodfokú perköltség megfizetésére.

Az Itv. 39. § (1) bekezdése és 42. § (1) bekezdés a) pontja szerinti kereseti, továbbá az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési eljárási illetéket az I-IV. rendű felperesek személyes költségmentességére, és az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján fennálló illetékmentességére figyelemmel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése, valamint a 14. §-a értelmében az állam viseli.

Budapest, 2012. május 11.

Dr. Sághy Mária s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kincses Attila s.k.
előadó bíró

Dr. Varga Edit s.k.
bíró